

дайте, вземете го безъ пари, за което ще ви бжда благодаренъ, защото ми е жалко да гледамъ гладно бѣдното животно, та и мене ще отървете отъ да се грижа за него. Турчина подведе при мене ата и ми подаваше повода му. Азъ, обаче, не го взехъ и започнахъ да изглеждамъ и избирамъ нѣкой другъ конь. Между многото, азъ съгледахъ единъ не високъ, но красивъ и бодъръ конь, който и промѣнихъ за моя, като дадохъ не турския офицеръ отгорѣ 5 турски лири. Въ сжщото това врѣме дойде при мене денщика ми Трайко.

— Ваше благородие, се обърна къмъ мене той, оставете този конь и ми позволете да ви взема ей отъ онзи яхъръ два добри кона, и той ми показа на яхъра.

На това азъ заповѣдахъ на Трайка да не смѣе да взема отъ кждѣто и да е и каквото и да е Трайко млѣкна.

Въ сжщото това врѣме дойде майоръ Чияевъ. Той отъ далеко видѣ сивия атъ и извика турчина който го държеше.

— Ей „гелъ бурда“ и когато турчина се приближи, прибави къмъ денщика си Бондаря; „вземи коня“.

Турчина подаде повода на коня, направи селямъ и се оттегли. Сжщия този атъ въслѣдствие бѣше продаденъ на полковникъ Кесякова за 200 полуимперияла, а ранения атъ бѣше купенъ отъ прапорщикъ Ю. за три турски лири.

— Ваше благородие, ето ги вижте, какви добри коне водятъ денщикитѣ на щабсъ-капитанъ С. и поручикъ Д., а азъ вървя пѣша, нѣкакъ не рѣшително, пакъ се обади Трайко, като ми показа на казанитѣ денщици, които бѣха възсѣднали на добри коне и водяха още по единъ.

Азъ не отговорихъ нищо. По-нататѣкъ срѣщнахъ двама казаки, които водяха по два коня и ги попитахъ, нѣма ли да ми продадатъ единъ отъ тѣхъ.

— Защо не? Ваше благородие, „извольте“ изберете си, отговориха казацитѣ.

Азъ указахъ на единъ високъ бѣлъ, макаръ и твърдѣ слабъ, но, види се, добъръ конь.

— Колко ще ми вземете за бѣлия? попитахъ азъ.

— Дойдете, колкото щете, ваше благородие, ми отговори единия казакъ.

— Дайте, седемъ рубли, прибави другия.

— Азъ извадихъ седемъ рубли, дадохъ ги на казака и подиръ това казахъ на Трайка: